ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 515 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ.* — *Φ. Γκουεράτση*: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις *Π. Παπᾶ*. — *Γεωργίου Ὀνέ*: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31ην τρέχοντος τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ὴν παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος συνελάμβανεν ἐν τῷ δάσει τὸν ἵππον τοῦ λοχαγοῦ, ὁ Κλαύδιος ἀφικνεῖτο παρὰ τῇ Νικόλ, μετὰ δὲ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις, προέτεινε τῇ Ζουάννᾳ ἐκδρομὴν κατὰ μόνας εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐλβέν.

— Εἶναι ὅ,τι περιεργότερον καὶ δὲν τὸν ἐπεσκέφθημεν ἔτι, εἶπεν αὐτῇ.

Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, ὁ κόμης δ'Αμβαρὲς καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ ἀπήρχοντο τοῦ Σαὶν- Ζιλδὰς διευθυνόμενοι ἐπίσης εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου καὶ ἐξαισίου φρουρίου.

Οἱ σύγχρονοι ἡμῶν εἰσὶ βεβαίως μεγάλοι οἰκοδομηταί. Οὐδέποτε μετήνεγκον, ἐλαξευσαν καὶ ᾠκοδόμησαν τοσούτους λίθους ὅσους κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν.

Ἀλλ' ἡ βιομηχανία καὶ ἡ ὁλονὲν προοδεύουσα ἐπιστήμη ἐφεῦρον μέσα πολὺ εὐκολύνοντα τὸ ἔργον τῶν τεκτόνων.

Ἂν θέλῃ τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν τῆς γονιμότητος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, πρέπει νὰ ἴδῃ τοὺς γίγαντας ἐκείνους τοῦ μεσαίωνος, ὧν οἱ σκελετοὶ ἵστανται ὄρθιοι εἰς πάντα τὰ μέρη τοῦ ἐδάφους ἡμῶν, τὰς ὑπερμεγέθεις ἐκείνας μητροπόλεις, καὶ νὰ φαντασθῇ τὰς ἀπείρους δυσχερείας, ἃς ἔδει νὰ ὑπερνικήσωσιν οἱ οἰκοδομήσαντες αὐτάς.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οὐδὲ ὁδοί, οὐδὲ εὐχερῆ τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς ὑπῆρχον. Ἔπρεπε νὰ μεταφέρωσι τὸν γρανίτην καὶ τὴν ψαμμόλιθον ἐπὶ ἀθλίων ἁμαξῶν ἐζευγμένων ὑπὸ βοῶν, ἢ ἐπὶ τῆς ράχεως ὄνων καὶ ἡμιόνων. Ἠναγκάζοντο νὰ θέσωσι τοὺς ὄγκους ἐκείνους τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν δὲ διὰ μέσων ἀτελῶν καὶ ὅλως ἀνεπαρκῶν.

Καὶ ὅμως ὁποῖα τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα!

Ἐνώπιον τῶν μνημείων τῶν χρόνων ἐκείνων ὁ νοῦς ὀπισθοδρομεῖ καταπληττόμενος.

Τὸ φρούριον τοῦ Λαργουὲ εἶναι μεταξὺ τούτων.

Ὁ πολὺς καρδινάλιος Ρισελιέ, ὅστις τοσαύτας διέταξε καταστροφὰς κατὰ τῶν γηραιῶν πύργων, οὐδὲν ἠδυνήθη κατὰ τοῦ πύργου ἐκείνου τοῦ Λαργουέ.

Ἡ πυρῖτις δὲν ἠδυνήθη νὰ καταρρίψῃ τὰ ἐκ γρανίτου τείχη τῶν δύο πύργων, τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου Φεγιὲ περιγραφομένων εἰς τὸ διάσημον αὐτοῦ μυθιστόρημα *Ἡμερολόγιον ἀπόρου νέου*.

Ὁ ὑψηλότερος τούτων δεσπόζει ἔτι διὰ τοῦ ἑκατὸν εἴκοσι ποδῶν ὕψους αὐτοῦ τῆς πέριξ περιοχῆς, ἐνῷ παρ' αὐτὸν ἵσταται ὁ χαμηλότερος ἀφικνούμενος μέχρι τοῦ διαζώματος τοῦ πρώτου.

Οὐδὲν ἐπιβλητικώτερον τοῦ κολοσσιαίου ἐκείνου γίγαντος, τοῦ μετὰ τοσαύτης κανονικότητος καὶ τέχνης κατεσκευασμένου.

Οἱ αἰῶνες διῆλθον καὶ θὰ διέλθωσιν ἔτι ἐπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν παραβλάψωσι. Θὰ ἐπιζήσῃ αὐτῶν, αἱ δὲ γενεαὶ θὰ πέσωσιν ἐν κόνει περὶ αὐτόν, χωρὶς οὐδ' εἰς λίθος ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡ φωλεὰ τῶν γυπῶν εἶν' ἀκατοίκητος.

Ἄκακος γεωργὸς φυλάσσει μόνος τὸν πύργον, ἐγκαταλειφθέντα εἰς τοὺς κόρακας καὶ τὰ πτηνὰ τῆς νυκτός.

Τὰ φυτὰ φύονται ἐλευθέρως ἐν τῇ κόνει τῶν ἐρήμων αἰθουσῶν.

Οἱ ἐπισκέπται σπανίως ταράσσουσι τὴν σιγὴν τοῦ θανάτου τῶν θόλων ἐκείνων, οἵτινες φωτίζονται διὰ τοῦ φωτὸς τῶν κενῶν παραθύρων, δι' ὧν ἐλευθέρως κυκλοφορεῖ ἡ θύελλα καὶ ὁ μαινόμενος ἄνεμος.

Ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Ζουάννα ἐβάδιζον ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον. Ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρά. Ἡ ἐξοχὴ ἀπέπνεε χάριν μελαγχολικήν, ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ Κλαυδίου ἦν ἔμπλεως χαρᾶς.

Ἡ συνοδία τῆς κρεολῆς ἐνεφύσα αὐτῷ ἐνδόμυχον χαρὰν ζωγραφιζομένην ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του.

— Εἰξεύρετε τί σκέπτομαι, δεσποινὶς Ζουάννα; ἠρώτησεν αἴφνης.

— Ὄχι.

— Σκέπτομαι ὅτι δὲν χρειάζεται πολὺ χρῆμα διὰ νὰ ἦναί τις εὐτυχής· ὅτι ὁ βίος εἶναι βραχὺς καὶ ὅτι τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα τῆς ζωῆς . . .

— Εἶναι;

— Κάλλιον νὰ σιωπήσω!

— Διατί;

Ἡ Ζουάννα ἐστέναξε.

— Μὴ φοβεῖσαι, εἶπεν αὐτῷ. Δὲν εἴμεθα δύο φίλοι, δύο σύντροφοι; Ἄλλως τε οὐδὲν πλέον δυνάμεθα νὰ εἴμεθα, προσέθηκε θλιβερῶς. Ἐξακολουθήσατε.

— Πρὸς τί;

— Ἀλλὰ λέγετε.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ νεανίας ἐσίγα:

— Ἡ μεγαλειτέρα εὐδαιμονία τοῦ βίου, ὑπέλαβεν ἡ Ζουάννα, εἶναι νὰ ἔχετε ἀφο-

σιωμένην φίλην, ἥτις νὰ σᾶς βοηθῇ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σας, νὰ σᾶς παρηγορῇ εἰς τὰς θλίψεις σας, νὰ μερίζεται τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὀδύνην σας, δὲν ἔχει οὕτως; Τοῦτο δὲν ἐννοεῖτε;

— Ναί.

— Τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ φρονῶ· ἔχομεν τὰς αὐτὰς ἰδέας. Ἀλλ' ὁμοιάζομεν πρὸς λέμβους ἄνευ πλοηγῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἄνεμος ἄγει καὶ φέρει κατὰ βούλησιν ἐπὶ τῶν βράχων ἢ τῆς ἀκτῆς, καὶ ὄχι ἐκεῖ ἔνθα αὗται θέλουσιν.

Ἐνυπῆρχε πικρία εἰς τοὺς λόγους τούτους.

Ὁ Κλαύδιος ἐβάδιζε σιγῶν παρ' αὐτήν.

Ἐκείνη διεννοεῖτο ὅτι εἶχε ριφθῇ ἐπὶ σκοπέλων ὡς τόσαι ἄλλαι· ὅτι ἀντὶ νὰ ἀχθῇ εἰς ἀσφαλὲς μέρος, εἶχε τοὐναντίον ἐξωκείλει ἀθλίως ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἐννόει ὅτι ὁ Κλαύδιος ἠγάπα αὐτὴν δι' ἐντίμου ἔρωτος φλογεροῦ καὶ περιπαθοῦς.

Πλὴν τί ἦτο ἐκείνη εἰμὴ ἀπωλολυῖα κόρη!

Ἠσθάνετο ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτῆς τὸ τέκνον ἄλλου, τὸ ἀόρατον κώλυμα μεταξὺ αὐτῆς καὶ συζύγου, εἰς ὃν ἔπρεπε νὰ ἐξωμολογηθῇ τὴν αἰσχύνην της.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς εἶχεν ἀπολαύσει αὐτῆς δι' ἐνόχων ὑποσχέσεων. Τίς ὅμως θὰ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀθωότητά της; Τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι δὲν ἴσχυσαν νὰ πείσωσιν αὐτὴν οὐδὲ ἡ αἴγλη τοῦ ὀνόματος, οὐδὲ ὁ πλοῦτος τοῦ ἐραστοῦ της;

Προτιμότερον λοιπὸν νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ ζῇ τὸν βίον, ὃν ἤδη διῆγεν ὅσῳ ἄθλιος καὶ ἂν ἦν οὗτος. Ἡ πτῶσίς της ἦν ἀνεπανόρθωτος.

Ἅμα ἡ δυστυχία αὐτῆς συνεπληροῦτο θὰ ἐσκέπτετο τότε τί ν' ἀποφασίσῃ.

Ὁ Κλαύδιος ἠτένιζεν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ.

Ἐκείνη ἐβάδιζε βήματά τινα πρὸ αὐτοῦ.

Ἡ ἐγκυμοσύνη της δὲν ἦτο ἔτι κεταφανὴς οὐδὲ εἰς ἐξησκημένον ἰατρόν. Ἡ εὐλυγισία τοῦ ἀναστήματός της κατ' οὐδὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ.

Ἐβάδιζεν ἀμέριμνος κατὰ τὸ φαινόμενον δρέπουσα καρποὺς ἀπὸ τῶν ἀγριοκοκκυμηλεῶν, οὓς ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ οἱονεὶ διασκεδάζουσα.

Ὁ Κλαύδιος ἀπεθαύμαζεν ἀγαλλόμενος τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην καλλονήν.

Τὸ μέλλον του ἐν αὐτῇ περιελαμβάνετο. Πάντες οἱ πόθοι του εἰς αὐτὴν συνεκεντροῦντο. Νὰ ἦναι εὐτυχὴς εἴς τινα γωνίαν πλησίον ἐκείνης, τοῦτο ἦν ὁ διακαέστερος πόθος του, ἀφ' ἧς ἐγνώρισε τὴν Ζουάνναν.

Πολλάκις ὀλίγου δεῖν νὰ ὁμολογήσῃ αὐτῇ τὸν πόθον του τοῦτον τόσῳ πραγματοποιήσιμον κατὰ τὸ φαινόμενον.

Ἑκάστοτε ὅμως ἐκείνη παρεκώλυε τὴν ὁμολογίαν ταύτην πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων του.

Ἐννόει ὅτι μεταξὺ αὐτῆς ὑπῆρχε κώλυμα, οὗτινος ἠγνόει τὴν φύσιν.

Πρό τινων ἡμερῶν εἶχεν εἴπει αὐτῇ:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ἀγαπήσητε βραδύτερον.

Ἐκείνη ἀπήντησε μειδιῶσα:

— Ὡς ἀδελφή.

Ὅτε διελθόντες τοὺς προσφάτως καλλιεργηθέντας ἀγροὺς ἀφίκοντο εἰς τὸ μέσον τῶν δασῶν τῶν περὶξ τοῦ φρουρίου τοῦ Λαργουέ, ὁ Κλαύδιος ἔλαβε θάρρος.

Ἄλλως τε ἡ Ζουάννα δὲν ἦτο ἔγγαμος.

Ἴσως διότι ἦτο πτωχὴ ἀπέφευγε τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου. Ἀλλὰ τί πρὸς αὐτὸν ἡ πενία αὐτῆς ἢ ὁ πλοῦτος.

Θὰ ἔζη ὡς οἱ Κερανδὰλ πρὸ ἑνὸς αἰῶνος ἀρκούμενος εἰς τὸ ὀλίγον, ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀήρ. μετὰ τοῦ ἐξοχικοῦ αὐτοῦ οἰκίσκου καὶ τοῦ πέριξ αὐτοῦ κήπου καὶ τοῦ ἵππου του διὰ τὰς ἐκδρομὰς παρὰ τοῖς πτωχοῖς ἀρρώστοις, οἵτινες θὰ τὸν ἐπλήρωνον ὅταν καὶ ὡς ἤθελον.

Δὲν θὰ εἶχε παρ' αὐτῷ θησαυρόν, ὃν οἱ πλούσιοι τοῦ κόσμου τούτου θὰ ἐφθόνουν χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀπολαύσωσιν αὐτοῦ, καὶ ὅστις ἤξιζε πλειότερον ἢ τὰ πλούτη αὐτῶν;

Κατὰ στιγμὰς ἐσκέπτετο τίνα ἆρά γε νὰ ἦσαν τὰ αἴτια τῆς ἀντιστάσεως τῆς νεαρᾶς ἐκείνης γυναικός.

Ἦτο ἀρκούντως κομψοπρεπὴς καὶ χαρίεσσα δι' ἁπλῆν παιδαγωγόν!

Ὁ καλλωπισμὸς αὐτῆς προέδιδεν ἐνίοτε πλοῦτον, ὃν εἰς μάτην αὕτη ἐπειρᾶτο ν' ἀποκρύψῃ.

Ὁ Κλαύδιος ἀπορρωφόμενος ὑπὸ τῶν ἐργασιῶν του ὀλίγον εἶχε σπουδάσει τὴν διαφθορὰν τῆς παρισινῆς κοινωνίας· ἀρκετὰ ὅμως ἐγνώριζεν, ὥστε νὰ ὑποθέτῃ ἓν μέρος τῶν ἐπονειδίστων τῆς κοινωνίας ἐκείνης μυστηρίων.

Ἐν τούτοις ἀπέκρουε πᾶσαν τοιαύτην ὑπόνοιαν διὰ τὴν Ζουάνναν, δι' ἣν ἦν ὕβρις καὶ νὰ φαντασθῇ τί τὸ κακόν.

Καὶ ὅμως ἠγνόει καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς.

Ἐγνώριζε μόνον ὅτι ὠνομάζετο Ζουάννα.

Ὁ Λεσγιδοὺ μόνος ἐγίνωσκε τὸ ἐπώνυμον. Ἐκείνη ἀπέκρυπτεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς ἀπὸ τοῦ Κλαυδίου, πρὸς ὃν ἐγνώριζεν ἤδη ὅτι ἦτο συγγενής, καὶ διότι ὁ δικαστικὸς κλητὴρ τοῦ Πορνιγουὲν δι' ἄγνωστον αὐτῇ σκοπόν, τῇ εἶχε συστήσει νὰ σιωπήσῃ, ἵνα μὴ παρεμβάλῃ κώλυμα εἰς τὰς ἐρεύνας του, αἵτινες θ' ἀπέληγον ταχέως.

Κατὰ τὴν στροφὴν ἁτραποῦ οἱ δύο ὑπερήφανοι πύργοι ἐπεφάνησαν ὡς ὅραμα ἐνώπιον τῶν περιπατητῶν ἐν τῇ ἐπιβλητικῇ καὶ σοβαρᾷ αὐτῶν μεγαλοπρεπείᾳ.

Προαιώνια δένδρα φύονται ἐν τοῖς ὑγροῖς τάφροις, οἵτινες περιγυροῦσι τὰς ἀκλονήτους αὐτῶν βάσεις, οἱ δὲ ὑψηλότεροι κλάδοι σχηματίζουσιν ἀδιέξοδον λαβύρινθον φθάνοντα μόλις εἰς τὰς πρώτας θυρίδας τοῦ ἐκ γρανίτου ἐκείνου μνημείου.

Ὁ Κλαύδιος, ὅστις πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ, ἐπανῆλθε φέρων γιγαντιαίαν κλεῖδα, ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ φύλακος τοῦ πύργου Ἡνέωξε δι' αὐτῆς ὑπερμεγέθη θύραν σιδηρότευκτον καὶ ἀποσυρθεὶς ὄπισθεν ἵνα δώσῃ τόπον τῇ κρεολῇ:

— Εἰσέλθετε, εἶπεν αὐτῇ.

Λ'

Ἐν τοῖς ἐρειπίοις.

Ἡ κρεολὴ εἰσῆλθεν εἰς μεγάλην θολωτὴν αἴθουσαν, ἧς τὸ ἔδαφος ἀντήχει ἄλλοτε ὑπὸ τὸ βαρὺ βῆμα καὶ τοὺς δορατοπελέκεις τῶν πολεμάρχων τῶν δουκῶν τῆς Βρεττάνης.

Ὁ Κλαύδιος ἠκολούθει αὐτήν.

Ἡ θύρα τοῦ πύργου ἔμενεν ἀνοικτή.

Ὀδυνηρὰ συγκίνησις ἔθλιβε τὴν καρδίαν τοῦ νεανίου.

Οὐδέποτε ἡ Ζουάννα ἐφάνη αὐτῷ θελκτικωτέρα.

Αὕτη εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ν' ἀνέρχεται τὴν λιθίνην κλίμακα, ἥτις εὑρίσκεται ἐν τῷ πάχει τῶν τοίχων ἄγουσα διὰ τῶν διακοσίων αὐτῆς βαθμίδων μέχρι τῶν ἐπάλξεων τοῦ πύργου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσταμάτα ἀσθμαίνουσα καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνῷ ὁ Κλαύδιος, μιμούμενος αὐτήν, ἔμενε παρ' αὐτῇ ἀναπνέων τὸ ἄρωμα τῶν ἴων, ὅπερ ἀνεδίδετο ἐκ τῆς κόμης καὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς.

Πτηνὰ ἐπέτων ἀπὸ τῶν διαφόρων ἐκεῖ χαραγμῶν, οἱ δὲ κόρακες, ταραχθέντες ἐν τῇ ἐρημίᾳ αὐτῶν, ἔκρωζον ἱπτάμενοι περὶ τὰς στενὰς θυρίδας.

Ὅτε τέλος ἀφίχθησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου καὶ εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ κυκλικοῦ διαδρόμου, δι' οὗ φέρεταί τις περὶ τὰς ἐπάλξεις, θέαμα μεγαλοπρεπὲς ἐφάνη ἐνώπιον αὐτῶν.

— Θεέ μου! πόσον εἶναι ὡραῖον τὸ θέαμα! ἀνέκραξεν ἡ Ζουάννα οἱονεὶ ἠλεκτρισθεῖσα.

Ὁ Κλαύδιος ἐσίγα.

Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ διαζώματος ἠτένιζε μελαγχολικῶς τὰ δάση καὶ τὰ τέλματα, καὶ ἔμενε σιωπηλός.

Θύελλα ἔρωτος καὶ πόθων ἐξερρήγνυτο ἐν αὐτῷ.

Ἦτο ἐκεῖ μετ' αὐτῆς, μόνος, μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἄγνωστος δύναμις παρέλυεν αὐτόν.

Ἡ Ζουάννα ὑπὸ τὸ κράτος ἄλλων πικρῶν σκέψεων διατελοῦσα ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ πύργου Σαὶν-Ζιλδάς, ὅστις ἐκεῖθεν ἐφαίνετο εὐδιακρίτως, ἐσιώπα ἐπίσης.

Αἱ καρδίαι των ἔπαλλον βιαίως, ἀλλ' ἡ τῆς κρεολῆς δὲν ἐσπαράσσετο ἐξ ἔρωτος.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινον ἀκίνητοι βεβυθισμένοι εἰς ὀνειροπολήματα καὶ κατεχόμενοι ἀμφότεροι ὑπὸ ὀδυνηρῶν ἀντιθέτων αἰσθημάτων. Ἡ μὲν ἠτένιζε τὸν πύργον ἐκεῖνον, ὅστις διήγειρεν ἐν αὐτῇ πλημμύραν χαλεπῶν ἀναμνήσεων, ὁ δὲ κατεβρόχθιζε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν γυναῖκα ἐκείνην, πρὸς ἣν τοῦ λοιποῦ συνεδέετο ἡ εὐδαιμονία του καὶ ἣν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λησμονήσῃ.

Τέλος ἡ Ζουάννα ἐπλησίασε τὸν φίλον της, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς εἶπεν αὐτῷ:

— Ἄς φύγωμεν.

Διὰ πρώτην ἴσως φορὰν ἐτόλμησεν ὁ νεανίας ν'ἀτενίσῃ αὐτὴν κατὰ πρόσωπον.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς κρεολῆς ἐδήλου ἀνησυχίαν καὶ ἀγωνίαν.

Δύο δάκρυα εἶχον ρεύσει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καταφανῆ ἔτι.

— Ζουάννα, εἶπεν αὐτῇ, εἶσθε τεθλιμμένη.

Ἐκείνη ἐπειράθη ν'ἀρνηθῇ.

Τὰ χείλη της συνεσπάσθησαν ἐν ἐξεγέρσει τῆς φιλοδοξίας της.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλήν.

Ὁ Κλαύδιος ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Μὴ ζητῆτε νὰ μὲ ἀπατήσετε, ὑπέλαβε μεθ'ὕφους ἐπιπλήξεως, ἔχετε θλίψεις καὶ δὲν μοὶ τὰς ἐξομολογεῖσθε.

Ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις ἀπώλεσε τὸ θάρρος καὶ ἀνελύθη εἰς φλογερὰ δάκρυα.

— Ναί, εἶπεν, εἶμαι πολὺ δυστυχής.

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν ὁ φίλος σας;

Ἔσυρεν αὐτὴν εἴς τινα γωνίαν καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ καθήσῃ ἐπὶ σωροῦ λίθων.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν αὐτῇ, σᾶς ἱκετεύω νὰ μὴ πιστεύσητε, Ζουάννα, ὅτι σκοπὸν ἔχω νὰ σᾶς λυπήσω. Διατὶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω; Ἂν σᾶς ἔβλεπα εὐτυχῆ, μειδιῶσαν, ἴσως δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ὁμιλήσω. Σᾶς βλέπω πάσχουσαν, τεθλιμμένην· ἡ ὀδύνη σας μᾶς πλησιάζει πρὸς ἀλλήλους. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ὑπέστην μεγάλας θλίψεις. Ἡ καταπτωσις τῆς οἰκογενείας μου, ἡ πενία της, ἡ ὑποχρέωσις δι' ἡμᾶς νὰ ἐργαζώμεθα ὡς δυνάμεθα διὰ νὰ ζήσωμεν σύροντες, ὡς φορτίον, ἓν τῶν ἀρχαιοτέρων ὀνομάτων, καὶ δύναμαι νὰ εἴπω ἓν τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς Βρεττάνης· καὶ ἄλλαι ἔτι μέριμναι, τὰς ὁποίας οὐδὲ νὰ ἐνθυμηθῶ τολμῶ, κατεσύντριψαν τὴν νεότητά μου. Αὕτη ὑπῆρξε σκοτεινὴ πλέον ἢ ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε. Εἰργάσθην ἐν τούτοις μετὰ θάρρους καὶ χωρὶς νὰ ἀποβλέπω εἰς λαμπρὰν τύχην, δύναμαι νὰ πιστεύω εἰς βίον ἥρεμον, ἔντιμον καὶ μέτριον. Ἀφ' ἧς λοιπὸν στιγμῆς σᾶς συνήντησα μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ περιπετειώδης καὶ σκοτεινὴ νεότης μου ἐφωτίζετο. Εἶδον φωπεινὸν τὸ μέλλον καὶ ἐσκέφθην, ὅτι ἂν κατ'εὐτυχίαν ἠσθάνεσθε δι'ἐμὲ τὸ ἑκατοστὸν τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς μοὶ ἐνεπνεύσατε, θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐν τῷ κόσμῳ.

»Ναί, Ζουάννα, ὑπέλαβεν ἐντονώτερον, ἡ ζωή μου δὲν ἔχει εἰμὴ ἕνα σκοπόν, νὰ σᾶς ἀποκτήσω! Νὰ σᾶς δώσω ἓν ὄνομα, τὸ ὁποῖον θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀνυψώσωμεν διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐργασίας. Ἂν εἶσθε φιλόδοξος ἰδοὺ οἱ Παρίσιοι. Θὰ ἐργασθῶ μετὰ σθένους. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου προστάτου μου, ἴσως εὐτυχήσω νὰ καταστῶ καὶ ἐγὼ ἡμέραν τινὰ ὀνομαστὸς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Τὰ πάντα θὰ ὑπερνικήσω, ἂν μὲ ἀνταμείβητε δι' ἑνὸς μειδιάματος, δι' οὗς θὰ καταβάλω ἀγῶνας πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν.

»Ἂν ἡ ἁπλῆ καὶ ἥσυχος ζωὴ τῶν ἀγρῶν σᾶς ἀρέσκῃ πλειότερον, θὰ μείνωμεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἢ εἰς ἄλλον, ὅπου ἐκλέξητε, καὶ θὰ κατοικήσωμεν ἐν κομψῇ καλύβῃ, τῆς ὁποίας θὰ εἶσθε τὸ πολυτιμότερον κόσμημα. Θὰ περιβάλωμεν τὴν κατοικίαν μας δι' ἀνθέων καὶ φυτῶν καὶ θὰ ζήσωμεν μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῆς φιλοδοξίας, χωρὶς νὰ ποθήσωμεν αὐτήν.

Καὶ προσέθηκε μετά τινος κομπορρημοσύνης:

— Οἱ παλαιοὶ Κερανδὰλ ἦσαν γενναῖοι μαχηταί· ὑπὸ τὸν ἱπποτικὸν αὐτῶν θώρακα ἔκρυπτον λιθίνην καρδίαν καὶ ἄκαμπτον. Ἡμεῖς θὰ εἴμεθα εὔσπλαγχνοι καὶ γλυκεῖς. Ἐκεῖνοι ἐπλήγωνον, ἡμεῖς θὰ ἐπιδένωμεν πληγάς. Ἐκεῖνοι ἐφόνευον, ἡμεῖς θὰ θεραπεύωμεν. Θὰ περιποιώμεθα τοὺς πτωχοὺς ἀντὶ εὐχαριστήσεων καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ χρημάτων. Θὰ ἔχωμεν μόνον φίλους. Εἰς σᾶς, Ζουάννα, ἀπόκειται νὰ ἐκλέξετε. Ἢ τοὺς Παρισίους, ἢ τὴν ἐξοχὴν μὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν εἰρήνην μετὰ τῆς εὐδαιμονίας. Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐσκέφθην· ἐπειράθην ν'ἀντιστῶ εἰς τὸ πρὸς σᾶς σύρον με αἴσθημα. Πλὴν δὲν δύναμαι! Ἂς ἑνώσωμεν τὰς θλίψεις μας, ἵνα ἐξ αὐτῶν σχηματίσωμεν εὐδαιμονίαν. Ἂς ζήσωμεν ἡνωμένοι διὰ παντός. Θέλετε;

Ἡ Ζουάννα ἠγέρθη καὶ ἀπέμαζε τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ρέοντα δάκρυα.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ Κλαυδίῳ, ὅστις, λαβὼν αὐτήν, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν. Οἱ λόγοι σας μοὶ προξενοῦσι καλόν. Εἶχον ἀνάγκην ν' ἀκούσω αὐτούς, ἵνα μάθω ὅτι μεταξὺ τόσων ἀδιαφόρων ὑπάρχει μία καρδία, εἰς τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ καταφύγω. Ἀλλά, φίλε μου, μοὶ προσφέρετε πλειότερα τῶν ὅσων δύναμαι νὰ δεχθῶ. Ἔχω, μυστικόν τι, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀπέκρυψα. Τοῦτο θὰ ἦναι πηγὴ θλίψεων δι' ἐμέ, διότι μὲ ἐμποδίζει τοῦ νὰ ἦμαι ἀξία διὰ σᾶς.

— Ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Κλαύδιος πληγεὶς εἰς τὴν καρδίαν ἐκ τῆς ὁμολογίας ἐκείνης. Ἀγαπᾶτε ἄλλον.

— Ὄχι. Ἠγάπησα. Παρεσύρθην ὑπὸ τῶν ὑποσχέσεων καὶ τῶν ὅρκων ἀναξίου ἀνδρός. Ἔπταισα. Ὑπῆρξα ἀσθενὴς καὶ ἄνανδρος. Ὡς σεῖς, ἤμην μόνη, ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὰς ἰδίας μου δυνάμεις. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος σας. Ἐτιμωρήθην σκληρῶς. Καὶ ἤδη, φίλε μου, μὴ ἐπιμένετε. Εἰς μάτην θὰ τὸ πράξητε. Εἰς σᾶς χρειάζεται γυνὴ ἁγνή, ἥτις θὰ σᾶς φέρῃ τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν ἔχω, ἥτις θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ βαδίζῃ ὑψαύχην στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά σας.

»Σᾶς ὤφειλα τὴν ἐξομολόγησιν αὐτήν. Τοὺς λόγους σας θὰ φέρω εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ πάντοτε. Πλὴν ἄβυσσος μᾶς χωρίζει.

— Τὸν ἀγαπᾶτε ἀκόμη αὐτόν! ἀνέκραξεν ὁ Κλαύδιος.

Ἡ Ζουάννα ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε βήματα ἵππων ἠκούσθησαν ἔξωθεν τῶν ἐρειπίων τοῦ Ἐλβέν.

Ὁ Κλαύδιος ἔκυψεν ἐκ τοῦ διαζώματος.

— Ἐπισκέπται, εἶπεν.

Ἡ κρεολὴ παρετήρησεν ἐπίσης.

Αὕτη ἀνεσκίρτησε καὶ κατέστη ὠχρὰ ὡς ὁ θάνατος.

— Δὲν εἶναι ἡ δεσποινὶς τοῦ Σαὶν-Ζιλδάς; ἠρώτησεν.

— Ἀληθῶς, ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ. Ὁ ἱππότης σπεύδει καὶ ἴσως θὰ μᾶς μιμηθῶσι βεβαίως καὶ θ'ἀνέλθωσιν ἐδῶ Καὶ ἰδοὺ εἰσέρχονται.

— Δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδωσιν, ἀνέκραξεν ἡ Ζουάννα.

— Ἂν κατέλθωμεν θὰ συναντηθῶμεν.

— Ποῦ νὰ κρυφθῶ;

Ὁ Κλαύδιος παρετήρησεν εἴς τινα γωνίαν τοῦ πύργου εἶδος σκοπιᾶς ἱσταμμένης ἐν τῷ τοίχῳ.

Χαρίεσσαι φωναὶ ἠκούοντο εἰς τὰς κατωτέρω αἰθούσας.

— Ἰδοὺ ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Κλαύδιος. Ἂν θέσωμεν αὐτὸν τὸν λίθον εἰς τὸ ἄνοιγμα, δὲν θὰ λάβωσι τὴν ἰδέαν νὰ μᾶς μιμηθῶσι.

Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τῆς νεαρᾶς γυναικός:

—Εἶναι λοιπὸν αὐτός; ἐψιθύρισε μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς.

— Φεῦ! εἶπεν αὕτη γινομένη καταπόρφυρος καὶ καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Ἦτο ἀληθῶς ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κόμητος δ'Αμβαρές.

Ὁ Ροζὲ εἶχε ζητήσει ἀποφασιστικὴν συνέντευξιν, ἡ δὲ Καικιλία ἔστερξεν εἰς τοῦτο.

— Εἰς τόπον, ἔλεγε γελῶσα, ἔνθα μόνον αἱ κορῶναι θὰ μᾶς ἀκούουσιν.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Πρὲλ καὶ ὁ στρατηγὸς δὲ Σαμβερζὸ εἶχον συνοδεύσει αὐτοὺς διὰ τῶν δασῶν· ἀλλ' ἡ Καικιλία, ἥτις ἤθελε νὰ ἐξηγηθῇ μετὰ τοῦ κόμητος ἔδωκεν αὐτοῖς συνέντευξιν εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐλβὲν ὅστις ἐφαίνετο μακρόθεν. Πλὴν ἔτρεχε τοσοῦτον ὥστε ὁ στρατηγὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Μάξιμος λοιπὸν ἔμεινεν ὀπίσω μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς παιδαγωγοῦ, ἐνῷ ὁ κόμης καὶ ἡ Καικιλία ἔβαινον ἐν καλπασμῷ πρὸς τὸν πύργον. Εὗρον τὴν θύραν ἀνοικτὴν καὶ εἰσῆλθον.

— Ἂς σπεύσωμεν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ ἡμέρα διὰ ν' ἀπολαύσωμεν τὴν θέαν.

Καὶ ἀνασύρουσα τὴν ἐσθῆτά της ἀνήρχετο ἐλαφρὰ τὰς κονιορτώδεις βαθμῖδας τῆς κλίμακος, ἐνῷ ὁ κόμης ἠκολούθει αὐτὴν ψαύων ἐν τῷ σκότει.

Διῆλθον διὰ τῶν στενῶν διαδρόμων καὶ τῶν θολωτῶν αἰθουσῶν καὶ τέλος ἔφθασαν εἰς τὸν ἐξώστην.

[Ἕπεται συνέχεια].

Κ.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὅτε ἠγέρθη, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν πλήρεις δακρύων, ἀλλὰ τὸ προκαλέσαν τὰ δάκρυα ταῦτα πάθος εἶχε παρέλθῃ αἴφνης, ὡσανεὶ ἡ προσευχὴ ὑπῆρξε παρένθεσις. . . Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν πρώτην ὁμιλίαν, ἠρώτησε τὸν Ρογῆρον :

— Τὸν ἐξεδικήσατε ;

— Ὄχι.

— Λυποῦμαι.

— Κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, ἂν συναντηθῶμεν πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀπαντήσω κατ'ἄλλον τρόπον.

— Ἀμήν ! γενναῖε ἱππότα.

Καίπερ οἱ ἡμέτεροι ἥρωες δὲν εἶχον τὴν βουλιμίαν τῶν τοῦ Ὁμήρου, ὅπως καὶ ἡμεῖς, ὡς ἐκεῖνος, παραστήσωμεν αὐτοὺς δειπνῶντας τρὶς κατὰ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, οὐχ ἧττον εἴμεθα ἠναγκασμένοι τάχιον ἢ βράδιον νὰ φέρωμεν αὐτοὺς εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὁ Γῖνος, παραθέσας δεῖπνον, προσήνεγκεν εἰς τὸν Ρογῆρον ὕδωρ ὅπως νιφθῇ, νίψας δὲ καὶ ἐκεῖνος τὰς χεῖρας, ἐκάθησεν ἀπέναντί του.

Τὰ ὄψα δὲν ἦσαν πολλά, οὐδ' ἐκλεκτά. Εἷς γερανός, ὀπτὸς ἀπὸ τῆς πρωΐας, ἤρκεσεν εἰς ἀμφοτέρους, ὅπως κορεσθῶσιν. Ἂν εἴς τινα τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν δὲν ἀρέσκῃ τὸ φαγητόν, ἂς μεμφθῇ τοὺς καιρούς, οὓς ἐξιστοροῦμεν. Ἔκτοτε τὰ ἐν τῷ κόσμῳ μικρά τε καὶ μεγάλα μετεβλήθησαν.

Ὁ ἱέραξ, ὁ ταὼς καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ἐθεωροῦντο λίαν ἐκλεκτὰ φαγητά, καὶ παρενετίθεντο εἰς τὰς τραπέζας τῶν ἀρχόντων. Νῦν θὰ περιεφρόνει αὐτὰ καὶ ὁ ἐλεεινότερος τῶν ζητούντων τεμάχιον ἄρτου δι'ἀγάπην Θεοῦ ἐπαιτῶν.

Τοῦτο μόνον εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι πᾶσαι αἱ γενεαὶ ἔπινον καὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ πίνωσιν εὐχαρίστως τὸν οἶνον, ὅπερ τιμᾷ, οὐχὶ τόσον τοῦτον, ὅσον τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες τῆς μωρίας προκρίνουσι τὴν μέθην καὶ τἀνάπαλιν . . . *εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.*

Ἐνῷ ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ Ρογῆρος κατελήφθη ὑπό τινος ἰδέας τόσον πολύ, ὥστε, λησμονήσας τὸ φαγητόν, ἔμενεν ἀκίνητος. Ὁ Γῖνος, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν τὸν παρετήρησεν, εἶπεν αὐτῷ :

— Γενναῖε ἱππότα, ἂν ἡ ἐρώτησίς μου δὲν ἦναι ἀδιάκριτος, εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τί σκέπτεσθε ;

— Κὺρ Γῖνε, ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος μετὰ δισταγμοῦ, θὰ ἀπήντων προθύμως εἰς τὴν ἐρώτησίν σας, ἂν δὲν ἐφοβούμην μὴ γίνω ὀχληρός.

— Μὴν ἔχετε κανένα φόβον περὶ τούτου. Ὁμιλήσατε ἐλευθέρως, διότι ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν μοῦ εἰπῆτε, θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ πολύ.

— Ἐσκεπτόμην πῶς εὐγενὴς βαρόνος, ὡς φαίνεσθε, εὑρίσκετε εὐχαρίστησιν εἰς τοιοῦτον ἔργον, τὸ ὁποῖον πάντες συμφώνως ἀποκαλοῦσιν ἄτιμον. Νομίζω δὲ ὅτι δὲν εἶσθε γεννημένος δι' αὐτό.

— Ἐμαντεύσατε. . . . Δὲν ἐγεννήθην διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγὼ συμφωνῶ ὅτι εἶναι ἄτιμον, ἀγκαλὰ γνωρίζω, ὅτι ἄν, εἰς τοὺς ὀνομάζοντας αὐτὸ οὕτως, εἰπῇ κανείς : *ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω*, οὐδεὶς αὐτῶν θὰ ἦτο τόσον ἀσύνετος, ὥστε νὰ τολμήσῃ. Ἀποστρέφομαι τοὺς περὶ ἐμὲ λῃστὰς καὶ εἶμαι μετ'αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης. Ἡ τύχη εἶχε μοῦ δώσῃ μεγάλην περιουσίαν καὶ ἔνδοξον ὄνομα. Ἀλλὰ τὰ πλούτη μου μετετράπησαν εἰς πενίαν καὶ τὸ ὄνομά μου εἰς αἶσχος. Εἰς ἐμὲ βλέπετε ἓν τῶν παιγνίων τῆς τύχης, ἢ μᾶλλον λείψανον καταδιώξεως, διότι εἶμαι ὁ Γῖνος τοῦ Τάκκου, εἷς τῶν ἀρχόντων τῆς Σιένης.

— Σεῖς εἶσθε ὁ Γῖνος τοῦ Τάκκου, ὁ διασημος λῃστής ! ἀνέκραξεν ὁ Ρογῆρος ἐγερθείς.

— Ὁ Γῖνος τοῦ Τάκκου Μοματσέσκης τῆς Τορρίτας, ἀπήντησεν ὁ Γῖνος, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Θὰ ἠκούσατε βεβαίως περὶ ἐμοῦ παράδοξα πράγματα. Εἰξεύρω ὅτι ὁ μωρὸς ὄχλος μὲ παριστᾷ ὡς φοβερὸν καὶ ἄσπλαγχνον γίγαντα. Εἰξεύρω ὅτι αἱ γυναῖκες μεταχειρίζονται τὸ ὄνομά μου, διὰ νὰ ἐκφοβίζωσι τὰ μικρὰ παιδία, ὡς ἂν ἤμην *στρίγκλα ἢ μπαμπάουλας*, διότι, ὡς λέγει ἀρχαῖόν τι ρητόν, οἱ ἄνθρωποι, ὅταν καταδιώκωσι τὸν ὅμοιόν των, δὲν εὐχαριστοῦνται νὰ τὸν καταστήσωσι μόνον δυστυχῆ, ἀλλὰ θέλουσιν αὐτὸν καὶ ἄτιμον. . . καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ὀλιγώτερον . . . Νομίζετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν περὶ ἐπαίνου ἢ κατηγορίας ;

— Ἤκουσα νὰ σᾶς ἀναφέρωσι συχνά, ὡς γενναῖον ἱππότην, καὶ πολλοὶ ἐνώπιόν μου ἐξέφρασαν τὴν λύπην των, διότι ἡ ἀνάγκη σᾶς ἐξώθησεν εἰς ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀγαπᾶτε βεβαίως.

— Εὐχαριστῶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους. Εὑρισκόμενος ἐν καταστάσει πολέμου κατὰ τῆς κοινωνίας, προσπαθῶ νὰ πράττω ὅσον δύναμαι ὀλιγώτερον κακόν. Ἂν, διατρέχων τὰς ὁδούς, συναντήσω ἀγαθόν τινα ἄνθρωπον πτωχόν, τὸν βοηθῶ· ἂν μαθητήν, δίδω αὐτῷ χρήματα, ὅπως ἀγοράσῃ βιβλία, ἢ τὸν συμβουλεύω νὰ καταγίνεται εἰς ὠφέλιμα πράγματα, διότι ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου. Ἀλλ' ὁ πλούσιος καλόγηρος καὶ ὁ ἀλαζὼν εὐγενὴς πρέπει νὰ πληρώσωσι λύτρα. Αὐτοὶ προσπαθοῦσι νὰ μὲ φονεύσωσι, καὶ κάμνουν τὸ χρέος των. Ἐγὼ δὲν τοὺς φονεύω, ἀλλὰ πέρνω τὰ χρήματά των, καὶ κάμνω τὸ ἰδικόν μου. Ἂν θέλωσιν εἰρήνην, ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ καταθέσω πρῶτος τὰ ὅπλα. Ἀλλά, ἂν ἦναι ἀληθές, ὅτι τὰ πλούτη τῶν ὀλίγων εἶναι αἰτία τῆς ἀθλιότητος τῶν πολλῶν, ὠφελῶ τὴν κοινωνίαν καὶ ὅταν ἀκόμη τὴν πολεμῶ.

— Ἡ Σιένη ἀπώλεσε βεβαίως πολύ, ὅτε τὴν ἐγκατελείψατε.

— Δὲν τὴν ἐγκατέλειψα, γενναῖε ἱππότα, ἐξεδιώχθην.

— Λοιπὸν δὲν εἶναι πλέον ἐλπὶς νὰ γίνετε πάλιν ἀγαθὸς καὶ πιστὸς πολίτης ;

— Οὐδεμία. Ἡ ὕβρις ὑπερβαίνει τὴν συγχώρησιν. Θέλετε ν'ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν μου ; Δὲν εἶναι μακρά, ἀλλὰ φοβερά, ὅσον οὐδεμία ἄλλη ἐν τῷ κόσμῳ.

— Τοῦτο, κὺρ Γῖνε, θὰ τὸ θεωρήσω ὡς τὴν μεγαλειτέραν εὐγένειαν ἐκ μέρους σας.

— Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἀρβίου, ὅπου ὁ Φαρινάτος Οὐμβέρτος, ὁ μεγάθυμος ἐκεῖνος ἱππότης, ἐνίκησε τοὺς ἐχθρούς του καὶ ἐχώρισε τὸν ἀγῶνα αὐτῶν ἀπὸ τοῦ τῆς πατρίδος, διότι ἐκείνων μὲν ἐπεδίωξε τὸν ὄλεθρον, ἐνῷ τὴν πατρίδα ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ ἰσχυράν, ἀνυψοῦνται οἱ ταπεινοὶ πύργοι τοῦ φρουρίου μου τῆς Τορρίτας. Οὐχὶ δὲ μακρὰν τούτου κεῖνται τὰ πλούσια κτήματα καὶ τὰ ὑπερήφανα φρούρια τῶν κομήτων τοῦ Σάντα-Φιόρα.

»Οἱ ἀλαζόνες ! Βρενθυόμενοι διὰ τὰ πλούτη των, νομίζουσιν ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρξῃ μετὰ τῆς πτωχείας, καὶ ἐκδηλοῦσι τὴν ἰσχύν των πράττοντες τὸ κακόν, διότι τοῦτο νομίζουσι κράτος . . . τὴν δὲ εὐγένειαν καὶ προσήνειαν θεωροῦσιν ἀδυναμίαν.

»Τάκκος, ὁ πατήρ μου, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔπαιζε μὲ τὴν λόγχην ἐκείνην, ἠγωνίζετο παντὶ σθένει νὰ ἀποκτήσῃ φήμην ἐναρέτου ἱππότου ... ἂν δὲ καὶ δὲν εἶχε τὰ πλούτη τῶν κομήτων τοῦ Σάντα-Φιόρα, ἐβοήθει τοὺς πένητας τῶν περιχώρων, ἐπανόρθωνε τὰς ἀδικίας καὶ ἐπανέφερε τὴν εἰρήνην εἰς τὸ μέρος, ὅθεν αὕτη εἶχεν ἀναχωρήσῃ ... Ὅτε διήρχετο, οἱ χωρικοὶ ἐφώναζον ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον . . . *τρέξατε νὰ ἰδῆτε τὸν ἱππότην.* . . καὶ ἀμέσως αἱ γυναῖκες ἔτρεχον εἰς τὰ παράθυρα, οἱ ἄνδρες ἀσκεπεῖς εἰς τὰς θύρας τῶν παντοπωλείων, καὶ οἱ νέοι συνωθοῦντο ποῖος πρῶτος ν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά του.

»Ὁ πατήρ μου ηὐχαριστεῖτο μεγάλως ἐκ τῶν ἐνδείξεων τούτων τῆς ἀγάπης, καὶ τοῦ μὲν ἐθώπευε τὰς παρειάς, τοῦ δὲ τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἦτο φοβερά, ὡς οἱ ὄνυχες τοῦ λέοντος ... ὅταν πρόκηται νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ μικρά του. Πολλάκις εἶδον αὐτὸν νὰ δακρύῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως, καὶ πολλάκις τὸν ἤκουσα λέγοντα :

»— Κύριοι ἀκόλουθοι, διατί ἀπομακρύνετε ἀπ' ἐμοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους... δυσαρεστεῖσθε διότι μὲ ἀγαποῦν ;

» Ἐνίοτε, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, φέρων θώρακα ἐκ δέρματος καὶ ἱππεύων ἀθλιόν τι ἱππάριον, παρεφύλαττεν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ παρεκάλει τοὺς διαβάτας, ἐπ' ὀνόματι τοῦ κυρίου του Τάκκου τῆς Τορρίτας, νὰ δεχθῶσι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν ἐν τῷ φρουρίῳ φιλοξενίαν. Εἶτα ἔχαιρεν ἀποκαλυπτόμενος αὐτοῖς ὡς ὁ κύ-

ριος τοῦ φρουρίου καὶ τὸν ξενισθένα, ἂν ἦτο πτωχός, ἐφιλοδώρει κατὰ δύναμιν.

»Συχνάκις οἱ κόμητες τοῦ Σάντα-Φιόρα ἔδιδον πολυτελέστατα γεύματα, προσκαλοῦντες πολλοὺς ἐκ τῶν περιχώρων ...

»Αἶσχος μέγα!

»Αἱ τραπεζαί των ἔμενον ἔρημοι, ἐνῷ κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας οἱ ξένοι ἦσαν πολυάριθμοι ἐν Τορρίτᾳ ... διότι δὲν πρέπει ν' ἀγνοῆτε, γενναῖε ἱππότα, ὅτι ὅπως δίδῃ τις ἀπαιτεῖται λεπτοτάτη τέχνη, ἡ ὁποία δὲν διδάσκεται, ἀλλ' εἶναι φυσική, ὡς ἡ καλλονὴ τοῦ σώματος.

»Ὁ δίδων δεικνύεται ἀνώτερος τοῦ λαμβάνοντος — καὶ ταῦτα λέγων ὁ Γῖνος ἀνύψωσε τὸν δάκτυλον, ὅπως ἐπιστήσῃ ἔτι μᾶλλον τὴν προσοχὴν τοῦ Ρογήρου— ... Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ δῶρον ἔχει ἀφορμὴν τὴν ὑπερηφανίαν τοῦ δωροῦντος καὶ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ τοῦ λαμβάνοντος. Ὡς ἐκ τούτου, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζῃ κανείς, ἀκούων τόσον συχνὰ νὰ λαλῶσι περὶ ἀγνωμοσύνης, διότι τὸ δῶρον τοῦ πλουσίου εἶναι διὰ τὸν πτωχὸν ἐξευτελισμὸς βαρύνων περισσότερον τῆς εὐεργεσίας. Ὁ πλούσιος, διότι ἔχει περισσότερα χρήματα ἀπὸ τὸν πτωχόν, φρονεῖ ὅτι δύναται ν' ἀγοράσῃ τὴν ψυχήν του τοῖς μετρητοῖς.

»Ὁ εὔχαρις τρόπος, ἡ προσήνεια τοῦ μειδιάματος, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται ἢ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν μικρότητά του καὶ πείθεται ὅτι δεχόμενος προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν δίδοντα, ἀρνούμενος δὲ λύπην, ὡς ἐκ τούτου δ' ἀναγκάζεται νὰ δεχθῇ τὴν εὐγενῆ προσφορὰν τοῦ ἄλλου, εἶναι πράγματα, γενναῖε ἱππότα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἔλεγον ὑμῖν, θαυμάζονται, ἀλλὰ δὲν διδάσκονται. Ταῦτα δ' ὑπῆρξαν αἱ ἀστικαὶ ἀρεταὶ τοῦ πατρός μου· αἱ δὲ πολεμικαί ... σεῖς ἐξελάβετε τὴν λόγχην του, ὡς τὴν τοῦ μυθολογουμένου συζύγου τῆς βασιλίσσης Γινέβρας ... Ἀρκεῖ νὰ μάθητε ὅτι ἀγωνιζόμενος ποτέ, ἐν κλειστῷ περιβόλῳ, εἰς τοὺς κατὰ τὰ Χρισσούγενα τελουμένους ἀγῶνας ἐν Σιένῃ, κατέκτησεν εἴκοσι πανοπλίας καὶ εἴκοσιν ἵππους, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἀπέδωκεν εἰς τοὺς ἡττηθέντας ἱππότας, ἄνευ λύτρων, παραλαβὼν μάλιστα αὐτοὺς ἐν Τορρίτᾳ, ὅπου τοὺς ἐτίμησε μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

»Οἱ ἱππόται ἐπέστρεψαν εἰς τὰ φρούριά των, ἐκπεπληγμένοι διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ βαρόνου.

»Οἱ κόμητες τοῦ Σάντα-Φιόρα, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπερισχύσωσι εἰς τοὺς ἱπποτικοὺς ἐκείνους ἀγῶνας, κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν παρὰ τῇ κοινότητι τῆς Σιένης, ὅπως καταργήσῃ αὐτούς· ἀλλὰ πάντοτε εἰς μάτην, διότι οἱ κάτοικοι τῆς Σιένης εἶναι ἀνδρεῖοι καὶ ἀγαπῶσι θερμῶς τοὺς ἀγῶνας ἐκείνους.

»Κατὰ τοὺς διεφθαρμένους καιρούς, εἰς τοὺς ὁποίους ζῶμεν, ἡ ἄμιλλα, ἀντὶ νὰ ἦναι μήτηρ τῆς ἀρετῆς, γεννᾷ τὸ μῖσος.

»Καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ μου, καίπερ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους ἐφέρετο εὐγενῶς, δὲν ἐφέρετο οὕτω καὶ πρὸς τοὺς κόμητας τοῦ Σάντα-Φιόρα . . . μάλιστα ὁσάκις ἠδύνατο νὰ ἀναμιχθῇ εἰς πάλην, τῆς ὁποίας συμμετεῖχον καὶ ἐκεῖνοι, συνετάσσετο πάντοτε μετὰ τῶν ἀντιπάλων των, καὶ τοιαῦτα κτυπήματα ἐπέφερε κατ' αὐτῶν, ὥστε ἐπανήρχοντο εἰς τὰ φρούριά των ἐμοῦντες αἷμα. Συχνάκις ἐκ μικρᾶς τινος αἰτίας προέκυπτον συμφοραί. Τὸ μῖσος τῶν κυρίων μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς ὑποτελεῖς.

»Οὗτοι συχνάκις συναντώμενοι ἐν τοῖς ἀγροῖς ἤρχοντο πρῶτον εἰς λόγους καὶ ἀπειλὰς καὶ εἶτα εἰς τὰς χεῖρας.

»Ἐντεῦθεν δὲ τραύματα καὶ φόνοι.

»Οἱ βαρόνοι ἐνόμιζον ὅτι ἐξετίθετο ἡ τιμή των, ἂν δὲν ἐλάμβανον τὸ μέρος των . . . καὶ ὁ πόλεμος διεξήγετο φανερὰ ἐν τῷ μέσῳ χώρας, ἥτις καυχᾶται διὰ τὰς ἐλευθερίας αὐτῆς καὶ τὴν δημοκρατικὴν κυβέρνησιν.

»Ὁ πατήρ μου, ἂν καὶ πολλῷ ὑποδεέστερος καὶ κατὰ τὴν περιουσίαν καὶ κατὰ τοὺς ἄνδρας, ἀντεπάλαιε τόσον καλῶς, ὥστε οἱ κόμητες, βλέποντες ὅτι ἡ φανερὰ βία εἰς οὐδὲν κατέληγε, κατέφυγον εἰς τὴν προδοσίαν . . .

»Δὲν ἐνθυμοῦμαι, διότι μόλις ἤμην τότε τετραέτης, τὴν φοβερὰν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν εἷς ἄπιστος ὑποτελής, φρουρῶν εἰς τὴν θύραν τοῦ φρουρίου, εἰσήγαγε τοὺς ἄνδρας τῶν κομήτων τοῦ Σάντα-Φιόρα.

»Ἀμυδρῶς μόνον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶδον νεάνιδας λυσικόμους νὰ τρέχωσι τῇδε κἀκεῖσε ὡς δαιμονισμέναι, καὶ μίαν γυναῖκα ἡ ὁποία κάτωχρος μὲ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ διὰ δρόμων σκοτεινῶν μὲ ἔφερεν ἐνώπιον ἀνδρὸς ἐνόπλου, ὅστις ἐθώπευσε καὶ ἐμὲ καὶ ἐκείνην.

»Πτωχή μου μῆτερ! . . .

»Φαντασθῆτε μὲ ποίαν καρδίαν, μία τόσον εὐγενὴς δέσποινα, ἀνυπόδητος, μὲ τὸ ὑποκάμισον καὶ φέρουσα ἐπὶ τῶν νώτων τὸ τέκνον της, ἔφευγε ἀπὸ τοῦ λεηλατηθέντος οἴκου τοῦ εὐγενοῦς συζύγου της, ἀγνοοῦσα ἂν οὗτος ἔζη, διότι μόλις ἤκουσε τὸν θόρυβον ὁπλισθεὶς ἔδραμεν εἰς τὴν συμπλοκήν. Οἱ πρεσβύτεροι τῶν ὑποτελῶν μου μοὶ διηγήθησαν μυριάκις ὅτι ὁ πατήρ μου κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐξετέλεσε ἀπίστευτα θαύματα ἀνδρίας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων θὰ ὠχρίων καὶ αὐτὰ τὰ μυθικὰ ἄθλα τῶν ἱπποτῶν τῆς Στρογγύλης Τραπέζης, καὶ ὅτι, ἂν τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν δὲν ἦτο τόσον μέγα, Κύριος οἶδε πῶς θὰ ἐτελείωνε τὸ πρᾶγμα. Στενοχωρούμενος πανταχόθεν, δὲν ὠπισθοχώρησεν ἢ ἀφοῦ ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ τέκνον του, ἡ σύζυγός του καὶ οἱ πιστότεροι τῶν ὑποτελῶν του εἶχον καταφύγῃ εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

»Αὐτὸς ἦτο ὁ ἔνοπλος ἀνήρ, εἰς τὸν ὁποῖον μὲ ἔφερεν ἡ μήτηρ μου ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ τὸν ὁποῖον, ἂν καὶ ἔβλεπα καθ' ἑκάστην, δὲν ἀνεγνώρισα . . . τόσον ἦτο μεταβεβλημένος ἐκ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν μόχθων.

»Μοὶ ἐδιηγήθησαν προσέτι, ὅτι, ἂν καὶ αἱ πληγαί του δὲν ἦσαν ἐπικίνδυνοι, ἦσαν ὅμως τόσον πολλαί, ὥστε παρῆλθε πολὺς καιρὸς ἄχρις οὗ ἠδυνήθη νὰ φέρῃ πανοπλίαν. Εἰς τὸν νοῦν μου ὑπάρχει κενόν, καὶ ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶχε μὲ σώσῃ, μὲ ἔφερεν εἰς ἓν φρούριον, ὅπου εὕρομεν ὡραίαν δέσποιναν μελανείμονα καὶ ἱερέα, ὁ ὁποῖος ὡς ἔμαθον βραδύτερον ἦτο ὁ ἐφημέριος τοῦ φρουρίου.

»Οὗτοι ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς ἐγκαρδίως. Ἀφοῦ δὲ ἡ μήτηρ μου ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς μυστικῶς, ἔκλαυσαν τόσῳ, ὅσῳ οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ ἀνθρώπινον πλάσμα διὰ ξένην δυστυχίαν. Ἡ μήτηρ μου, ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν, μὲ ἔφερεν εἴς τι σκοτεινὸν μέρος, ὅπου ἔκαιε μία μόνη λαμπάς, ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐκεῖ προσηυχόμεθα ἐπὶ μακρὸν μετὰ τῆς δεσποίνης τοῦ φρουρίου καὶ τοῦ ἱερέως· εἶτα μὲ ὡδήγει εἰς τὴν κλίνην, ὅπου πρὶν ἢ κοιμηθῶ μοὶ διηγεῖτο πολλὰ κατορθώματα ἀνδρείας καὶ συνέσεως τῶν ἀρχαίων ἱπποτῶν.

»Ἑσπέραν τινὰ δὲν τὴν εἶδον. Ἠρώτησα περὶ αὐτῆς τὴν δέσποιναν τοῦ φρουρίου, ἀλλ' αὕτη δὲν μοὶ ἀπεκρίθη. Τότε ἤρχισα νὰ κλαίω ἀπαρηγόρητα, ἂν καὶ ἠγνόουν τὸν λόγον.

»Ὁ ἐφημέριος ἐσπόγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς του ὄπισθεν τῆς ἕδρας τῆς δεσποίνης, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι ἐλυπεῖτο περισσότερον διὰ τὰ δάκρυά μου, ἢ διὰ τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς νύμφης.

»— Τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ τόσον μακρὰ ῥάβδος; ἠρώτησα ἡμέραν τινὰ τὴν δέσποιναν, ἰδὼν τὴν πατρικήν μου λόγχην ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ φρουρίου.

»— Εἶναι ἡ λόγχη τοῦ πατρός σου.

»— Καὶ τὸ αἱματωμένον αὐτὸ ὑποκάμισον;

»— Εἶναι τὸ ὑποκάμισον τοῦ πατρός σου.

»— Διατί δὲν ἔρχεται νὰ μᾶς ἰδῇ; Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷ;

»— Ὀρφανέ, σὲ ἠγάπα περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωήν του, ἀλλ' οἱ ἐχθροί του τὸν ἐφόνευσαν.

»— Θεέ μου! καὶ ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ προδόται; Πῶς ὀνομάζονται, δέσποινα;

»— Υἱὲ τοῦ προδοθέντος, θὰ τὸ μάθῃς, ὅταν θὰ δύνασαι νὰ ἐκδικηθῇς.

»— Ὦ, ὡραία μου δέσποινα, καὶ πότε θὰ δύναμαι;

»— Ὅταν θὰ χειρίζεσαι αὐτὴν τὴν λόγχην, καθὼς τὴν ῥάβδον, τὴν ὁποίαν κρατεῖς εἰς τὰς χεῖρας.

»Καὶ οὕτως ἐνεφυτεύθησαν ἐν τῷ πνεύματί μου αἱ ἰδέαι τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ θανάτου, πρὶν ἢ εἰξεύρω διὰ ποίου τρόπου δύναταί τις νὰ βλάψῃ ἕνα ἄνθρωπον.

»Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἓν καὶ μόνον ἐσκεπτόμην, πῶς νὰ γείνω εὔρωστος ὅπως χειρίζωμαι τὴν λόγχην ἐκείνην.

»Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων μὲ εὕρισκεν ἐν τῷ δάσει, καὶ ἐν τῷ δάσει μὲ ἄφινε δύων Ἐντὸς ὀλίγου, ἐγενόμην δεξιώτατος κυνηγός.

»Ὅτε, ἀσθμαίνων ἐκ τοῦ κόπου, ἐπέστρεφον εἰς τὸ φρούριον φέρων ἐπ' ὤμων

τὸν φονευθέντα ἀγριόχοιρον, ἡ δέσποινα ἤρχετο μειδιῶσα εἰς προϋπάντησίν μου καὶ μὲ κατησπάζετο.

»Ἀλλ' ἂν ἐπέστρεφον ἄνευ κυνηγίου, οὐδένα ἔβλεπον.

»Ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος, καὶ ἐγὼ ἐκρυπτόμην εἰς τὸ ἀπώτατον τοῦ φρουρίου μέρος, λυσσῶν ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ.

»Πολλάκις τὴν νύκτα, ὅτε πάντες οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ἐκοιμῶντο, μετέβαινον διστάζων, ὡς κλέπτης, ἐκεῖ ὅπου ἔκειτο ἐστηριγμένη ἡ λόγχη τοῦ πατρός μου καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος προσεπάθουν νὰ τὴν ἀνυψώσω.

»Ἀπίστευτοι ἦσαν οἱ ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους κατέβαλλον. Ἔθετον τὰς χεῖρας κατὰ διαφόρους τρόπους.

»Ἔσφιγγον, ἐτίνασσον αὐτήν· ἀλλὰ ματαίως.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Τὸ μέγαρον τοῦ Δεσυνή, ἀφεθὲν ἐξ ἀκηδίας ἢ μᾶλλον ἐκ φιλαργυρίας τοῦ μαρκησίου, εἶναι μεγάλη τερψιθέατος οἰκοδομή, ἱδρυθεῖσα ἐπὶ τῆς Ἀναγεννήσεως, μεταξὺ αὐλῆς καὶ κήπου· θύρα μεγαλοπρεπής, πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν μὴ ἀνεῳχθεῖσα, περιβάλλεται ὑπὸ μεγάλων γεγλυμμένων λίθων, χλοανθέντων ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Ἐν τῇ αὐλῇ, τὸ χόρτον βλαστάνει μεταξὺ τῶν πλακῶν.

Ἐπὶ τῶν παραθυροφύλλων καὶ τῶν ὑέλων ὁ κονιορτός, παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς βροχῆς, ἀπετέλεσε μέλαινάν τινα ἐπαλοιφήν. Εἰσέρχονται εἰς τὸ μέγαρον ὄχι διὰ τῆς μεγάλης εἰσόδου, τῆς διὰ μαρμαρίνων ἀγγείων πρὸ πολλοῦ κενῶν ἀνθέων κεκοσμημένης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγούσης πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μαγειρείου. Ἐξηγριωμένος τις θυρωρός, ἡμίκωφος, ὁ μόνος θεράπων, ὃν ὁ μαρκήσιος διετήρησε καὶ ὅστις οὐδέποτε ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς οἰκίας, συνῆνεσε, μετὰ παρατεταμένην συζήτησιν, ν' ἀφήσῃ τὴν εἴσοδον ἐλευθέραν εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Μερλώ.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ διῆλθον μακρὰν σειρὰν δωματίων ἐν ἡμισκοτίᾳ διακειμένων ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο πλῆθος εἰκόνων ἐν πλατέσι κεχρυσωμένοις πλαισίοις. Εἰς ὅλας τὰς γωνίας ἔβλεπέ τις τεθειμένας κατὰ γῆς εἰκόνας, καὶ κιβώτια πλήρη ἀχύρων, ἐξ ὧν ἐκαλύπτετο τὸ πλεῖστον τοῦ ἐδάφους, δι' οὗ μόλις ἠδύνατό τις νὰ διέλθῃ. Ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ πατήρ της ἀνέβησαν ψηλαφητεὶ μικράν τινα κλίμακα καὶ ἀφίκοντο εἰς τὴν δευτέραν ὀροφήν, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ γραφεῖον τοῦ μαρκησίου. Δύο κραυγαὶ ἐρράγησαν συγχρόνως. Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ περιεπτύξαντο ἀλλήλας θύρα τις ἀνεῴχθη ἀθορύβως καὶ ἡ συνοδεύσασα τὴν δεσποινίδα Δεσυνὴ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, ἀξιοπρεπὴς καὶ σιωπηλή. Καὶ διὰ τῆς ἡμιανοίξεως τῆς θύρας, ὁ Μερλὼ παρετήρησεν ἔν τινι μεγάλῳ θαλάμῳ, ἐπὶ θαυμασίας ἐκ ξύλου γεγλυμένου κλίνης, ἐν ἐπισήμῳ δᾳδουχίᾳ ἀνημμένων λαμπάδων ἐκτάδην τὸν Δεσυνή.

Ὁ θάνατος εἶχε διαχύσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου γαλήνιόν τινα μεγαλοπρέπειαν, ἣν οὐδέποτε ζῶν ἔσχεν. Ὁ συλλέκτης ἐφαίνετο κοιμώμενος, εὐτυχὴς καὶ ἤρεμος, περικυκλούμενος ὑφ' ὅλων τῶν συλλεγέντων ὑπ' αὐτοῦ ἀριστουργημάτων. Πράγματι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μερλώ, στραφέντες ἀπὸ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης, ἠδύναντο νὰ θαυμάσωσιν, ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης, τὰς ὡραιοτέρας τῶν Ἰταλῶν καὶ Ὀλλανδῶν καθηγητῶν εἰκόνας. Ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἐντὸς ὑέλων, ὑπῆρχον θαύματα ἀριστοτεχνικὰ τῆς Σαξωνίας καὶ τῶν Σεβρῶν, γεγλυμμένοι μεγίστης ἀξίας ἐλεφαντόδοντες, μίλτοι τῆς Λιμόζης, φαγεντιανὰ τοῦ Castelli καὶ Guppio, ἔργα μοναδικὰ ἐπὶ τῇ καθαρότητι τοῦ χρώματός των. Ἐπιλαθόμενος τοῦ πρὸς τὸν θάνατον ὀφειλομένου σεβασμοῦ, ὁ συνταγματάρχης ἤρξατο νὰ διατρέχῃ τὴν αἴθουσαν, θαυμάζων τὰ ὑπὸ τοῦ Lanire καὶ Watteau ἐξόχως εἰργασμένα ριπίδια. τὰς χρυσᾶς πεμματοθήκας (bonbonières) κατασκευασθείσας ὑπὸ τοῦ Ghirlandajo, τὰς αὐτορεύτους λαβὰς τῶν ξιφῶν, ὀφειλομένας εἰς τὴν τέχνην τῶν ἱκανωτέρων ἐργατῶν τῆς Ἱσπανίας. Ὁ Μερλὼ οὐδόλως ἦτο γνώστης τῶν τοιούτων, ἀλλὰ πάντα ὅσα ἐθεώρει ἦσαν τόσον ὡραῖα, ὥστε, ἔκπληκτος, ἀφίει ὑποκώφους ἀναφωνήσεις θαυμασμοῦ.

Φωνή τις, ἀκουσθεῖσα ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, ἀπέσπασε τὸν συνταγματάρχην τῆς ἐκστάσεως. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν ἐνστίκτως. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου πρὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνή, νεανίας ξανθόθριξ, μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας ἐνδεδυμένος καὶ κεχειριδωμένος ἐζήτει συγγνώμην διαμαρτυρόμενος. Ὁ μαρκήσιος, ἔλεγεν, ἦτο δι' αὐτὸν γνήσιος φίλος· δὲν παρήρχετο ἑβδομάς, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, χωρὶς νὰ συναντηθῶσι, καὶ πάντοτε μετὰ νέας ἡδονῆς.

Ἄλλως τε, ἦτο τόσῳ εὐγενὴς τὰ αἰσθήματα, ὁ μαρκήσιος, εἶχε τόσῳ λεπτὴν καὶ ἀσφαλῆ καλαισθησίαν! Καὶ ἵνα βεβαιωθῇ τις ἠδύνατο νὰ ἐξετάσῃ τὴν συλλογὴν τῶν εἰκόνων του, πᾶσαι αὗται ἦσαν καθαροὶ μαργαρίται, ἡ οἰκογένεια ἐκέκτητο θησαυρόν . . .

Καὶ ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, ἐν ἐκπλήξει καὶ στενοχωρίᾳ διατελοῦσα, ἠγωνίζετο νὰ σταματήσῃ τὸν χείμαρρον τοῦτον τῶν λόγων, λέγουσα :

—Συγγνώμην, κύριε, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ στιγμὴ δὲν εἶναι κατάλληλος. . .

—Κατάλληλος! δεσποινίς, ἐπανέλαβεν ἀμέσως ὁ κομψὸς ἐπισκέπτης, κατὰ τὴν ἰδέαν του, δὲν ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ καταλληλοτέραν. Ὁ μαρκήσιος Δεσυνὴ εἶναι γνωστὸς εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν Παρισίων, Λονδίνου, Βιέννης καὶ Πετρουπόλεως, ὡς εἰς τῶν σπουδαιοτέρων συλλογέων τῆς Εὐρώπης. Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου του μέλλει νὰ διασπαρῇ ὡς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, οἱ ἐρασταὶ τῶν καλῶν τεχνῶν, ὠθούμενοι ὑπ' ἄκρας περιεργείας, θὰ ἔλθωσι βεβαίως ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν . . .

— Ἀλλά, κύριε, διέκοψεν ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, ὠχριῶσά πως, περὶ τίνος τέλος μοὶ ὁμιλεῖτε ;

— Περὶ τῆς πωλήσεως, δεσποινίς, τῆς θαυμασίας πωλήσεως τῆς πινακοθήκης τοῦ ἀξιοθρηνήτου πατρός σας . . . ἀνέκραξεν ὁ ἐπισκέπτης μετὰ ζωηρότητος. Ἀγνοεῖτε ἴσως ὅτι εὑρίσκονται δώδεκα ἑκατομμυρίων φράγκων εἰκόνες ἐδῶ! Καὶ δύνασθε νὰ μὲ πιστεύσητε, γνωρίζω ἐγὼ τὴν ἀξίαν των . . .

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον λοιπὸν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ ; ἠρώτησε τότε ψυχρῶς ἡ δεσποινὶς Δεσυνή.

—Ναί, τίς εἶσθε, κύριε; εἶπεν ἀποτόμως ὁ συνταγματάρχης, προχωρῶν ἓν βῆμα καὶ ἐρχόμενος ὡς ἀπροσδόκητος ἐφεδρεία εἰς τὴν κρίσιν τῆς μάχης.

Ὁ κομψὸς συνομιλητὴς τῆς δεσποινίδος Δεσυνή, ἀπηύθυνε τῷ Μερλῷ χαριέστατον μειδίαμα καὶ διὰ τοῦ μεσαίου δακτύλου διορθῶν τὸν λαιμοδέτην ὡς ἄνθρωπος βέβαιος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ θὰ ἐπενέγκῃ τὸ ὄνομά του,

— Τριστράμ, πραγματογνώμων, ἔμπορος εἰκόνων, εἶπε . . . λίαν γνωστός! . . . Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Chaussée - d'Antin . . . Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω ἐμαυτὸν εἰς τὴν δεσποινίδα. Λυποῦμαι πολὺ ὅτι ἐφάνην εἰς ὑμᾶς ἀδιάκριτος...

—Καὶ εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθῆτε περὶ αὐτοῦ, ἐπανέλαβεν ὁ συνταγματάρχης... Ἰδοὺ ὁ δρόμος, κύριε. Καὶ ἐδείκνυε τὴν θύραν... Μὲ συγχωρεῖτε δὲ ὅτι δὲν σᾶς συνοδεύω...

—Εἶσθε πολὺ ὑποχρεωτικός . . . ἐτονθόρυσεν ὁ πραγματογνώμων μειδιῶν ὥς τις εἰθισμένος νὰ θεωρῇ τὰς ἀποτόμους ἀρνήσεις, ὡς ἀπαραίτητα παρεπόμενα τῶν μεγάλων ὑποθέσεων. Καί, σείων χαριέντως τὴν λεπτὴν ῥάβδον του, ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε.

—Βλέπεις, πάτερ, πόσον ἀναγκαῖος, καὶ πόσον καλῶς ἔπραξας νὰ ἔλθῃς. Εἶπε τότε ἡ Μαγδαληνὴ τῷ συνταγματάρχῃ. Ὅταν οὐδεὶς ἀνὴρ ὑπάρχῃ ἔν τινι οἰκίᾳ, οἱ ἐνοχλητικοὶ γίνονται τολμηρότεροι. .

— Ὥστε νὰ μείνωμεν ἐδῶ, ἀγαπητή μου κόρη, ἀπεκρίνατο ὁ Μερλώ. . . Ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν ὑπηρέται ἐκτὸς ἐκείνου τοῦ θηριανθρώπου τοῦ θυρωροῦ . . . Πρέπει λοιπὸν νὰ μηνύσω νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης μου. Ἐνόσῳ ὁ Καναλὲλ δὲν εἶναι ἐδῶ, θὰ εἴμεθα ἡμεῖς πλέον ἡ οἰκογένεια τῆς Λευκῆς . . .

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ πατρός της, οὗ τινος τόσον ἐπιτηδείως ἐγίνωσκε νὰ χειρίζηται τὴν δύστροπον φύσιν . . .

— Ἐγὼ θὰ μένω εἰς τὸ κάτω πάτωμα πάντοτε, ἂν δὲ κανεὶς θεατρῖνος παρου-

σιασθῇ, σοῦ τὸν συγυρίζω εἰς τὴν θύραν, ἕως νὰ εἰπῇς τρία.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσυνή, ἥτις ἵστατο στηρίζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἑστίας, ἐν χαριέσσῃ στάσει,

— Ἔχετε τὰς ἐλπίδας σας εἰς ἐμέ, κόρη μου, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω χωρὶς ὑπεράσπισιν.

Ἡ νεᾶνις ἐμειδίασε θλιβερῶς, δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἔπεσεν ὡς καταβεβλημένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου παρὰ τῇ Μαγδαληνῇ.

Ὁ θάνατος τοῦ πατρός της, ὃν τόσον ὀλίγον ἔγνω καὶ ὃν δὲν εἶχε πολὺ δίκαιον ν' ἀγαπᾷ, ἐπήνεγκε τῇ Λευκῇ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν θλιβερωτάτην. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι χάσμα μέγα ἠνεῴχθη ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς. Εἰθισμένη εἰς τὴν μεθοδικὴν ἡσυχίαν τῆς λυκειακῆς ὑπάρξεώς της, ᾐσθάνθη ἀπὸ τῆς πρωΐας τόσας διαφόρους συγκινήσεις, ὥστε ὁ ὀλίγος διελθὼν χρόνος ἐφαίνετο αὐτῇ ἄπειρος. Βαθεῖα σιγὴ ἐξετείνετο ἐφ' ὅλου τοῦ μεγάρου, ὁ κρότος τῶν ὀχημάτων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου πλαταγούντων, ἀφικνεῖτο ἀσθενὴς εἰς τὸ βάθος τῆς εὐρείας ἐκείνης αὐλῆς. Τὸ πῦρ ἐρυθρώτατον ἔκαιεν ἐν τῇ ὑψηλῇ ἑστίᾳ, ἐκριπίζον διαλειμματικὰς λάμψεις ἐν τῇ ἡμισκοτίᾳ τοῦ θαλάμου. Καὶ διὰ τῆς ἡμιανοίξεως τῆς θύρας, αἱ λαμπάδες, καίουσαι μετ' ἀορίστου τινὸς ἐκκλησιαστικῆς ὀσμῆς, ἐν τῇ πλήρει ἡλιακοῦ φωτὸς ἐπιθανατίῳ αἰθούσῃ, διέχεον τὰς ὠχρὰς λάμψεις των. Κατανυγεῖσαι ὑπὸ τῆς πενθίμου ἐκείνης σιγῆς, κυριευθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἐπικηδείου ἐπισημότητος τῆς αἰθούσης, αἱ δύο νεανίδες δὲν ὡμίλουν πλέον, ἀλλ' ἠκολούθουν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, ἐχόμεναι διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἀκούουσαι ἀορίστως τὴν ἠχηράν, κανονικὴν καὶ μονότονον κίνησιν τοῦ ἐκκρεμοῦς, ὅπερ ἀμέριμνον περὶ τοῦ θανάτου ἐξηκολούθει νὰ δεικνύῃ τὰς παρερχομένας ὥρας.

Ὁ Μερλὼ ἐν τῇ ἰσογείῳ ὀροφῇ ἐγκαταστὰς ἀπεφάσισε νὰ ποιήσηται χρῆσιν ὅλων τῶν καταλλήλων ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐστηρῶν μέτρων πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ κινδύνου τοῦ ἐπαπειλουμένου ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν κερδοσκόπων. Ἐδέχθη λοιπὸν τὸν πρῶτον ἐκ τούτων ἐμφανισθέντα, μετά τινος δυσπιστίας, τὸν δεύτερον διὰ τρόπου ἀποτόμου, τὸν δὲ τρίτον ἐξεδίωξαν πάντῃ τῆς αὐλῆς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐγένετο ἀληθὴς κέρβερος τῆς οἰκίας, οὐδενὶ ἐπιτρέπων τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ εἴσοδον, ἥτις ἐπληρώθη ἀμ' ὡς ἐγένετο γνωστὴ ἡ τελευτὴ τοῦ συλλέκτου μαρκησίου. Ὁ θόρυβος τῆς θύρας ἀνοιγομένης ἐτάραττεν ἅπαν τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα, καὶ γογγύζων ὡς κύων ἐξερχόμενος ἔρριπτεν εἰς τὴν ὁδὸν τὸν παρείσακτον, εἰς ἕνα χρόνον καὶ τέσσαρας κινήσεις, ὡς εἴθιστο νὰ λέγῃ. Μεθ' ὃ περιήρχετο τὰς αἰθούσας τοῦ ἰσογείου, ἐν ᾧ ἐνεκατέστη, ἔνθα νέον θάμβος, νέα ἔκπληξις ἀνέμενεν αὐτὸν ἐνεὸν μένοντα πρὸ τόσων παντὸς εἴδους ἀριστοτεχνημάτων, ὅλας αἰθούσας πληρούντων, ὧν δυστυχῶς ὁ ἀρτιθανὴς δὲν ἀπήλαυσε, διότι ἐλάμβανε τὴν ἡδονὴν μόνον τῆς ἀγορᾶς, ἀλλ' ὄχι καὶ τῆς κτήσεως.

Οὕτω ὁ συνταγματάρχης, βραδεῖ βήματι βαίνων, μὲ τεθαμβωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου μουσείου, ἐπανήρχετο εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τῆς εἰσόδου, ὅπερ ἐχρησίμευεν αὐτῷ ὡς σκοπιά, ὅταν ἐν τῷ σκότει τοῦ διαδρόμου, προσέκρουσε σχεδὸν κατὰ ξένου τινὸς προχωροῦντος μετὰ προφυλάξεως.

Ὁ Μερλὼ ἐγόγγυσεν ὑποκώφως, ἀναγκάσας τὸν ἐρχόμενον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

— Τί ἐπιθυμεῖτε ; εἶπεν ἀποτόμως.

—Τὴν δεσποινίδα Δεσυνή ! ἀπεκρίνατο ὁ νεωστὶ ἐλθὼν μικρὸς τὸ δέμας, ὀλίγον παχὺς μὲ στρογγύλον καὶ φαιδρὸν πρόσωπον νεανίας.

— Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Δεσυνή ! ἀπεκρίνατο ὁ συνταγματάρχης καὶ τείνας τὴν χεῖρα ἔδειξε τὴν θύραν . . .

Ὁ νεανίας ὅμως προχωρήσας ἓν βῆμα,

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν· εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ ἴδω αὐτήν. . .

— Ἡ διαταγὴ εἶναι ρητή, κανεὶς δὲν εἶναι δεκτός. . .Καὶ νομίζω ὅτι ἔχουν δίκαιον, νὰ κλαύσουν ἥσυχα, χωρὶς νὰ ἐνοχληθοῦν ἀπὸ τὸν τυχόντα.

— Ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ νέος μειδιῶν, πλὴν δὲν εἶμαι ἀκριβῶς τυχών, ἐγώ.

— Καὶ τίς εἶσθε λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ Μερλὼ μὲ φρικαλέους ὀφθαλμούς.

— Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ μαρκησίου Δεσυνή....

— Σεῖς ;

Καὶ ὁ Μερλώ, ἀτενῶς αὐτὸν προσβλέπων καὶ ἀνερευνῶν τὴν φαιδρὰν φυσιογνωμίαν του, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

—Συμβολαιογράφος; εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν; Διότι αὐτὸς ὁ τσαλαπετεινὸς δὲν εἶναι περισσότερον τῶν τριάντα ἐτῶν. Ποῦ ἠκούσθη αὐτό ; Ἀπὸ μωρὰ λοιπὸν τοὺς διορίζουν εἰς αὐτὰς τὰς θέσεις ! Πῶς εἶναι δυνατόν ! θὰ εἶναι κανεὶς δηκηγορικὸς γραφεύς, τὸ πολὺ πολύ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν Λευκὴν μὲ ἀνοήτους ἐρωτήσεις, ἢ νὰ λάβῃ ἀναλάτους πληροφορίας. Δὲν μᾶς χρειάζονται λοιπὸν φράσεις καὶ λόγοι· δρόμον, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι !

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἐπανέλαβεν ὁ νεανίας, λαμβάνω τὴν τιμὴν ἀναμφιβόλως νὰ ὁμιλῶ εἰς μέλος τι τῆς οἰκογενείας τοῦ μαρκησίου ; . . .

— Εἰς τὸν συνταγματάρχην Μερλώ, κύριε, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ ἐμποδίζῃ ἀπὸ τοῦ νὰ πονοκεφαλοῦν τὴν δεσποινίδα Δεσυνὴ μὲ ἀνόστους προτάσεις. Ὥστε, μὲ καταλαμβάνετε...;

Καὶ διὰ νέας τῆς χειρὸς κινήσεως ὁ συνταγματάρχης ἐδείκνυε τὴν θύραν.

— Λαμπρά, συνταγματάρχα μου, σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν αὐστηρότητα, μεθ' ἧς ἐκτελεῖτε τὴν ἀποστολήν σας. . . Ἡ νέα πελάτις μου εἶναι εὐτυχὴς ἔχουσα φίλους, παρ' ὧν δύναται νὰ προστατεύηται... Ὑπάγω νὰ τῇ ὑποβάλω τὰς προσρήσεις μου. . .

Καὶ ζωηρῶς διὰ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ συνταγματάρχου διελθὼν ὁ νεανίας ἀνέβη τὴν κλίμακα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μερλώ, κραυγάζοντος:

— Σταθῆτε, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναβῇ σᾶς εἶπα Sacrebleu

Ὁ γέρων στρατιώτης ἠθέλησε νὰ τὸν συλλάβῃ, ἀλλ' εὐκινητότερος αὐτοῦ ὁ νεανίας ἦτο ἤδη εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἐνῷ ὄπισθέν του ἔσπευδεν, ἀπολέσας τὴν ἀξιωματικὴν ἀξιοπρέπειαν, πνευστιῶν μὲ ἐκεῖνο τὸ steeple chase, ἐρυθρὸς ὑπ' ὀργῆς.

— Ἀλλά, συνταγματάρχα, ἐπὶ τέλους καταχρᾶσθε τῆς ἐμπιστοσύνης μου καὶ μέλλω...

Τῆς θύρας ἀνοιχθείσης ὁ νεανίας δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ περάνῃ τὴν φράσιν. Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, λίαν ἀνήσυχος καὶ σοβαρά, ἐνεφανίσθη ἡ Μαγδαληνή. Οἱ κυανοῖ ὀφθαλμοί της ἠτένισαν τὸν νέον καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν συνταγματάρχην,

— Τί εἶναι, πάτερ ;

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην «πάτερ,» ὁ νεανίας, ὅστις ἔμελλε νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, ὑπεκλίνατο εὐσεβάστως καὶ ἡ γλῶσσα δὲν εὗρεν ἢ ἠδεῖς λόγους, ὅπως ἀπευθύνῃ εἰς ἐκεῖνον ᾧ ἀνῆκεν ἡ ἀξιολάτρευτος ἐκείνη κόρη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, σᾶς παρακαλῶ. Ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἐξήντλησα πάντα τὰ μέσα ὅπως πείσω ὑμᾶς.

Καὶ ὑποκλινόμενος πρὸ τῆς νεανίδος,

— Εἶμαι ὁ Λεοπόλδος Φροσάρ, διάδοχος τοῦ κ. Bonchambs, συμβολαιογράφος τοῦ μακαρίᾳ τῇ λήξει μαρκησίου Δεσυνὴ καὶ τοῦ κόμητος Καναλέλ.

Ὁ Μερλὼ ἐτονθόρυσεν ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις. Ἔκτοτε ἔτρεφε κατὰ τοῦ Λεοπόλδου ἀντιπάθειαν.

Καὶ οὐδέποτε ἐπηλάθετο τῶν ἡδυπίκρων λόγων, οὓς ἀντήλλαξαν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν σχέσεών των.

Ὅσῳ ἡ ἔλευσις τοῦ νέου συμβολαιογράφου ἦτο ἐπείγουσα, τόσῳ ὀλιγώτερον ὁ συνταγματάρχης ἦτο διατεθειμένος νὰ τῷ συγχωρήσῃ τὴν παράβασιν τῆς διαταγῆς. Ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν χαρακτήρων, οἵτινες κακῶς ἀποφασίσαντες ἅπαξ, ἐμμένουσιν εἰς τὴν ἀπόφασίν των ταύτην πεισματωδῶς, καὶ οὐδέποτε εἶναι λυσσωδέστεροι, ὅσον ὅτε ἔχουσιν ἄδικον.

Ὁ Φροσὰρ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ συνδιελέχθη μετὰ τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ περὶ τῶν συμφερόντων αὐτῆς, περὶ ὧν ἔλαβε σπουδαία μέτρα. Εἶχε τηλεγραφήσει τῷ κόμητι τὸν θάνατον τοῦ γαμβροῦ του, ὅπως λάβῃ καιρὸν νὰ ἐπανέλθῃ διὰ τὴν κηδείαν.

Μετὰ προθυμίας δὲ ἐγκαρδίου προσεφέρετο νὰ παράσχῃ τῇ νέᾳ πελάτιδι αὐτοῦ πᾶσαν δυνατὴν ἐκδούλευσιν.

Ἀγνοῶν ἂν ὁ μαρκήσιος Δεσυνὴ εἶχε κεφάλαια παρ' αὐτῇ, ἔφερε σπουδαῖον ποσὸν εἰς τὴν κληρονόμον, προτιθέμενος νὰ ποιήσηται πάραυτα ἐρεύνας ἐν τῷ μεγάρῳ, ὅπως τακτοποιήσῃ πάσας τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀρτιθανοῦς.

Ἡ φιλικὴ αὕτη ἀνάμιξις παρώξυνε τὸν Μερλὼ ὑπερμέτρως.

Καὶ βλέπων ὅτι ἦτο περιττός, ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλὰ σπασμωδική τις κίνησις τῆς Μαγδαληνῆς, συνέτεινεν ὅπως παρακληθῇ ἐπιμόνως καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Φροσὰρ νὰ μείνῃ.

Οὐδείς, ἔλεγεν οὗτος, ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν συνταγματάρχην παρὰ τῇ δεσποινίδι Δεσυνή.

Ὡς παλαιὸς φίλος τῆς οἰκογενείας εἶχε θέσιν ἐξαιρετικὴν παρ' αὐτῇ. Ἄλλως τε ὁ ζῆλος, ὃν ἔδειξε πρὸ ὀλίγου, εἶναι ἀδιαφειλονείκητος καὶ ταῦτα λέγων ἐμειδία ἅμα.

Αὐτὸς ὁ Φροσάρ, ἔμελλε ν' ἀποσυρθῇ μετὰ μεγάλης λύπης του. Καὶ ὁμιλῶν ἠτένιζε τὴν Μαγδαληνήν.

Ὁ κόμης θὰ φθάσῃ ἴσως τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπαύριον. Τηλεγράφημα τοῦ Πέτρου Σεβεράκ, φίλου ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τοῦ συμβολαιογράφου, ἀνήγγελλε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. δὲ Καναλέλ. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ συνταγματάρχης ὀφείλει νὰ δείξῃ πραγματικὴν ἀφοσίωσιν, μένων.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀπηύθυνε τῷ Φροσὰρ βλέμμα εὐγνωμοσύνης ἀνάπλεων, δι' οὗ ηὐχαρίστει αὐτὸν γενναίως διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ καταβληθείσας προσπαθείας.

Καὶ ὁ νέος συμβολαιογράφος, πλήρης συγκινήσεως, ἣν οὐδέποτε ᾐσθάνθη κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἀπεσύρθη, καταλείπων τὸν συνταγματάρχην κύριον τοῦ πεδίου.

Ε'

Ἡ θέσις τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ μετεβάλλετο ἐπαισθητῶς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. Τὴν προτεραίαν, ἠδύνατο νὰ διαθέτῃ μόνον τὸ γλίσχον χρῆμα, ὅπερ ὁ πατὴρ αὐτῆς τῇ ἔδιδε κατὰ μῆνα καὶ ὅπερ τὸ πλεῖστον διετίθει ὑπὲρ τῶν πενήτων. Τὴν ἐπαύριον διετέλει κάτοχος κολοσσιαίας περιουσίας.

Ὁ μαρκήσιος Δεσυνή, ἐντὸς τεσσαράκοντα ἐτῶν, σπουδαίως ηὔξησεν αὐτήν.

Μὴ δαπανῶν οὔτε ἓν λεπτὸν ἐκτὸς τῆς ἀγορᾶς τῶν προσφιλῶν αὐτῷ τεχνουργημάτων, ὁ γέρων φιλάργυρος κατέλειπε πλεῖον τῶν τριακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, τὸ μέγαρόν του, ἐκτιμηθὲν ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκων, καὶ τὴν συλλογήν του, ἧς ἡ ἀξία ἦτο ἀνυπολόγιστος, ἀφοῦ ὁ Ττριστραὶμ ἠξίου ὅτι ἡ πινακοθήκη ἠξιζε, μόνη, δώδεκα ἑκατομμύρια.

Πράγματι, ὁ κ. Δεσυνὴ κατεῖχε τὰς ὡραιοτέρας εἰκόνας τὰς ἐξελθούσας τῶν ἐργοστασίων τῶν καλλιτεχνῶν Troyon, Dupré, Corot, Millet.

Καὶ ἐκέκτητο ταύτας δι' ἓν τεμάχιον ἄρτου.

Ἡ ἐκπληκτικωτέρα εἰκὼν τοῦ μεγαλοφυοῦς ζωγράφου Dellacroiz, παριστῶσα τὸν Πορτογάλλον δὸν Σεβαστιὲν διατρέχοντα τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐν Alcagar-Kebir καὶ θρηνοῦντα ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν στρατιωτῶν του, ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ μαρκησίου ἀντὶ χιλίων διακοσίων φράγκων τῷ 1836.

Σήμερον ἐνδεχόμενον νὰ πωληθῇ ἀντὶ ποσοῦ, ὅπερ μόνος ὁ πυρετὸς τῶν πλειστηριαστῶν δύναται νὰ ὁρίσῃ.

Ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ ἀπέβαινε λοιπόν, διὰ τῆς μεταστάσεως τοῦ πατρός της, μία τῶν λαμπροτέρων νυμφῶν τοῦ ὑψηλοῦ παρισινοῦ κόσμου.

Ἔκπληκτος, μὴ δυναμένη νὰ ἐξηγήσῃ τί περὶ αὐτὴν ἡ Μοῖρα ἐπέκλωθεν, ἐννοοῦσα μόνον ὅτι ἦτο ὀρφανή, ἡ Λευκὴ ἤκουε ψυχρῶς τῶν λεγόντων αὐτῇ ὅτι ἦτο πλουσιωτάτη κληρονόμος, ἔσειε τὴν κεφαλὴν καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνετο.

Ἐν τῷ βάθει τοῦ πνεύματός της ἀόριστόν τι σχέδιον ἤρξατο ἐγκυμονοῦν.

Ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μοναστηρίῳ, οὐδέποτε καταλιποῦσα τὴν αὐστηρὰν ἐκείνην καὶ ἤρεμον διαμονήν, οὐδὲν ἐγίνωσκε περὶ τοῦ κόσμου ἢ ἐξ ἀκοῆς.

Καὶ τὰ ὀλίγα, ἅπερ ἔμαθεν οὕτω, μᾶλλον ἐφόβισαν αὐτὴν ἢ ἐπείρασαν. Τὰς εὐδαιμονεστέρας ἡμέρας της ἔζησεν ἐν τῇ μονώσει παρὰ ταῖς ἀγαπηταῖς ἀδελφαῖς.

Ἐν τῷ μεγάλῳ κήπῳ διῆλθε μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς τερπνὰς ὥρας, τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ὅλαι αἱ μαθήτριαι ἐξήρχοντο, ἀπηλλαγμένη προκαταλήψεων. Ἠσθάνετο τόσην εὐαρέσκειαν ἐν τῇ διαμονῇ ταύτῃ, ὄπισθεν τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων κισσοκαλύπτων τοίχων, παρ' οἷς ἐξέπνεε πᾶς ἐξωτερικὸς θόρυβος, ὥστε οὐδέποτε ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ τύχη εὐδαιμονεστέρα τῆς διαμονῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ οἰκίᾳ· τὸ πνεῦμα αὐτῆς, παραδιδόμενον εἰς τὸν ρεμβασμόν, ἀπέκλινε βαθμηδὸν εἰς τὸν μυστικισμόν, καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς μονήρους διατριβῆς, γονυκλιτοῦσα πρὸ τῆς Θεοτόκου, πολλάκις ᾐτήσατο τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἀκυμάντου τούτου βίου.

Ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ ἐγκαταλειφθεῖσα εἰς ἑαυτήν, οὐδέποτε γνοῦσα τὴν μητέρα της, λησμονηθεῖσα παρὰ τοῦ πατρός της, οὐδέποτε ἀπέλαυσε τῶν οἰκογενειακῶν ἐκείνων ἡδυτήτων καὶ τρυφεροτήτων, οὐδέποτε οὐδένα ἔσχεν ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὅπως διαχύσῃ τὴν πλημμυροῦσαν τὴν καρδίαν της φιλοστοργίαν, οὐδέποτε ἔζησεν ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, οὐδεμία συνεπῶς ἀνάμνησις συνεδέετο μετ' αὐτῆς.

Οὐδεμία διατηρηθεῖσα παράδοσις, οὐδεμία αἰσθανθεῖσα χαρά, οὐδεμία ἐξεγερθεῖσα ἐπιθυμία εἵλκυον αὐτὴν πρὸς τὸν κόσμον. Ἀληθὴς οἰκογένεια αὐτῆς ἦτο τὸ μοναστήριον, μόνη ἀγάπη της ἡ Μαγδαληνή.

Τὰς πρώτας ὥρας, ἃς διῆλθε παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἐπιθανατίου κλίνης τοῦ πατρός της, ἐν βαθείᾳ θλίψει πλήρους ἐγκαταλείψεως, δὲν εἶδεν ἄλλο καταφύγιον ἢ ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ἐν ᾧ ἦτο βεβαία ὅτι οὐδέποτε θὰ διετέλει μόνη, οὐ οἱ τῆς διαίτης κανόνες θὰ ἦσαν ἀμετάτρεπτοι, ἡ αὐτὴ εἰρήνη θὰ ἐπεκράτει ἐν τῷ παρόντι, ἡ αὐτὴ ἀσφάλεια ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἐτρέφετο δὲ ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἐνδεχόμενον ἡ Μαγδαληνὴ νὰ συνήνει ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά της μένουσα παρ' αὐτῇ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ι. Π. Γεωργαντόπουλος

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράφωσιν αὐτὰς εὐαναγνώστως, διότι πολλαὶ τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ'αὐτοῖς ὅτι, οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὡραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὰ ὡραιότερα τραγουδάκια ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅσα τραγουδοῦν 's τὸ δρόμο, μόνον εἰς τὴν ὀγκώδη καὶ καλλιτεχνικωτάτην συλλογὴν τοῦ φίλου κ. Τσακασιάνου, εἰμπορεῖ νὰ τὰ εὕρῃ κανείς. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ γλυκό, τὸ περιπαθές, τὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, ποῦ ὅπου νὰ κάμῃς, νύκτα καὶ ἡμέρα, ἀντηχεῖ ἁρμονικώτατο τό :

Ἀχ! πῶς μπορεῖς καὶ ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου;
μάθε κι' ἐμένα γι' ἄλλη νὰ πονῶ.

—

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ ἀκόμη δημοτικώτερα τὰ *Ποιήματα* τοῦ κ. Τσακασιάνου, καὶ νὰ εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου δὲν περισσεύουν χρήματα δι' ἀγοράν βιβλίων, ὑπεβίβασε τὴν τιμήν των, ἀπὸ δραχ. 4 εἰς δραχ 1,50 μόνον.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὑρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

—

Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σύη δραχ. 3,20— Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἤτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3.70 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορίο Π. Ζακὸν δρ. 2,70 Ὁ Ἱππότης Μάϊος, μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2,70.— Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,80 —Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορίο Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3,30—Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορίο H. Émille Chevalier Δρ. 1,70—Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 1.70 Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70. — Ἅπαντα Ἰωάννου Ζαμπελίου, (τόμοι 2) δρ. 8. — Ἅπαντα Διονυσίου Σολωμοῦ δρ. 2,50. — Ἅπαντα Βηλαρᾶ δρ. 2.— Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλβου καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 1,20.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**. *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.*